

hed overfor de to Perſoner, der have Krav paa i denne Sag at nyde Billighed, men det bliver ſaa hans egen Vre.

Finantsminiſteren (Eſtrup): Det synes, at den ærede Ordſfører med Henſyn til Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Bygningsafgift i Almindelighed er i nogen Vildfarelſe. Den ærede Ordſfører brugte et ſaadant Udtryk, ſom at det vilde være en Ubillighed mod diſſe enkelte Andragere, naar man nu ikke vilde ſøge hele den Sag afsluttet ſved at imødefomme Andragerne. Dette giver mig den Foreſtilling, at den ærede Ordſfører antager, at dette er kun et Spørgsmaal, der er opſtaaet ude i Sundbjerne om, hvorvidt der med Urette er afkrævet Bygningerne Bygningsafgift fra 1866 til nu. Men dette er jo ingenlunde Tilfældet. Det er endog et Spørgsmaal, ſom ikke er opſtaaet imellem 1866 og nu, det er meget ældre end den Tid, og det er et Spørgsmaal, ſom fremkommer hele Landet over, og et Spørgsmaal, ſom vil vedblive at fremkomme, og hvor der ikke kan være Tale om nogen Afſlutning. Det er jo en almindelig Regel, at man tilbagebetaler denne Skat, Bygningsafgiften, naar det godtgjøres, at Vedkommende uden tilſtrækkelig Forpligtelſe har betalt den, og ſaa betaler man den tilbage for en Tid, der gaar endogsaa 20 Aar tilbage. Dette er ikke blot Tilfældet overfor diſſe Spørgsmaal, ſom ere opſtaaede paa Amager, men det er det hele Land over. Der kan altsaa ſlet ikke være Tale om nu ved en Billighed overfor et Par enkelte Andragere at faae en ubehagelig Sag afsluttet; ſaaledes ſtaar Spørgsmaalet ſlet ikke. Nei, Spørgsmaalet er, om man vil paanøde Adminiſtrationens laze Regler med Henſyn til Tilbagebetalinger af Statskaſjen. Det ſamme Spørgsmaal, her foreligger, kunde komme til at foreligge i enhver anden Krog af Landet. Der kan opſtaa det ſamme Spørgsmaal, at en Mand angiver, at han i Virkeligheden i de 10—12—14 ſidſte Aar har betalt Bygningsafgift af ſit Sted, uden at han har behøvet at betale den. Selvfølgelig, naar Vedkommende præſterer Beviſ for, at de faktiſke Forhold have været ſaaledes, at han ikke var Afgiften undergivet, ſaar han Pengene betalt tilbage, men ellers ikke. Nu er det, jeg ſiger: Er det da det ærede Udvalgs Mening at ville nøde, udøve et Tryk paa Adminiſtrationen, for at man ikke ſkal forlange et for Adminiſtrationen tilſtrækkeligt Beviſ for, at Afgiften virkelig er betalt med Urette? Er det Meningen? Thi derſom det ikke er Meningen, er der ingen Mening med Henviſningen af dette Andragende til

Finantsminiſteren. Da jeg før tog Ordet, udtalte jeg, at det vel var muligt, ja, at det endog var antageligt, at man tidligere har været mindre nøieregnende med Beviſer end i den ſenere Tid. Dette betegnedes den ærede Ordſfører ſom noget Uforſvarligt fra Adminiſtrationens Side. Jeg tror, at den ærede Ordſfører kunde og burde have valgt et andet Udtryk end dette, thi hvad er det, der har fundet Sted? Det er det, at Adminiſtrationen har tidligere troet Beviſer, Atteſtationer tilſtrækkelige, ſom Adminiſtrationen ſaa har faaet Syn for Sagen for ikke være tilſtrækkelige, og at Adminiſtrationen ſaa derefter har fordret yderligere og ſikkrere Beviſer. Vil den ærede Ordſfører gjentage, at dette er en uforſvarlig Fremgangsmaade fra Adminiſtrationens Side? Jeg tror, det vilde være uforſvarligt fra Adminiſtrationens Side, om den ikke havde gjort, hvad den har gjort. Jeg tror, at det vilde være uforſvarligt, om Adminiſtrationen, naar den var kommen til Kundskab om, at de ſaakaldte Beviſer og Atteſter, ſom den tidligere har anſet for og modtaget ſom tilſtrækkelige, ikke være tilſtrækkelige, ſaa ikke fordrede bedre Beviſer for Fremtiden. Det er det, ſom foreligger her, og intet Andet.

Jagd: Den ærede Ordſfører har talt om ſtarke Udtryk, ſom jeg ſkulde have brugt. Jeg tillader mig at tro, at han ikke alene brugte bethdelig ſtærkere, men aldeles ubeføiede ſtarke Udtryk, da han talte om mit Forhold til denne Sag. Forinden jeg laitte mit Navn under denne Betænkning, hævdede jeg den ſamme Anſkuelſe, jeg her har tilladt mig at udtale, og naar den ærede Ordſfører vil ſige, at den er begrundet i Ukjendſkab til Sagen, ſkal jeg tillade mig at ſlynge denne Yttring tilbage paa ham ſelv, thi hans hele Fremſtilling er begrundet i en urigtig Opfattelſe af denne Sag. Han ſiger, at Theiſ Theiſen og Børrefens Enke ere blevne anderledes behandlede end andre af Egnens Beboere; men det er ikke ſandt, de ere blevne behandlede netop ſom de øvrige Beboere. Den ærede Ordſfører er imidlertid aabenbart paa Vildspor, naar han tror, at det er Generaldirektoratet, der har foranſtaltet den forſte Underſøgelſe om Sandheden i Theiſens Andragende. Det var ikke Generaldirektoratet. Men Sagen er den, at, naar et ſaadant Andragende indgives, ſendes det i Almindelighed til vedkommende Foged ſamt Amtſforvalteren til Erklæring, og naar der ikke opdages noget Urigtigt i Andragendet eller den af de 2 Mænd underſkrevne Erklæring, paategnes det i Almindelighed: Herimod vides Intet at erindre, eller en lignende Atteſtation; men i